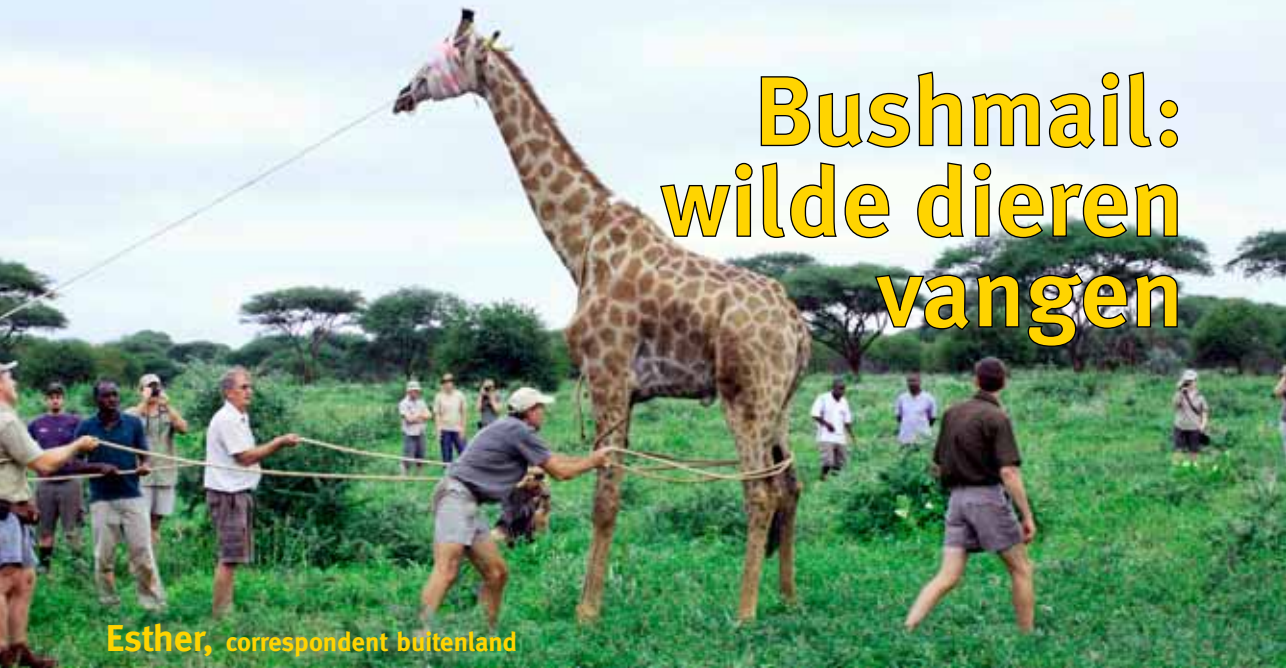

Bushmail: wilde dieren vangen

Esther, correspondent buitenland

Als je in Zimbabwe een vergunning hebt om wilde dieren te vangen moet je, om je kennis ‘up to date’ te houden, elke vijf jaar op cursus. Ook voor mij was de tijd weer aangebroken om als ‘refresher’ deel te nemen aan ‘the course of chemical and physical restraint of wild animals’. Er zijn weinig momenten waar we met z’n allen zo naar uit kijken als deze cursus. Helemaal als je als ‘refresher’ deelneemt, dan hoef je namelijk geen examen te doen en heb je echt alleen de lusten en geen lasten. Dart geweren, helikopters, wilde dieren en nog wildere Zuid-Afrikaanse wildlife dierenartsen, het zijn de juiste ingrediënten voor een week vol avontuur.

Ik zat in het leeuwen- en buffelteam

Zes dagen lang gingen we elke ochtend op pad om wilde dieren te vangen, zaten we ‘s middags braaf in de collegebanken om alles over fysiologie en verdovingsmiddelen te leren, en gingen we ‘s middags weer de bush in om achter de dieren aan te gaan. Ezels, leeuwen, giraffes, olifanten, buffels, zebra’s, impala’s, neushoorns en nijlpaarden, we wisten ze allemaal met succes te vangen en weer los te laten. De studenten worden onderverdeeld in teams, elke team is verantwoordelijk voor een ezel en twee wilde dieren, de rest van de teams kijkt toe. Ik zat in het leeuwen- en buffelteam. Direct de eerste ochtend kwam ons team in actie om een buffel te darten. De buffel moest van een microchip en oormerken voorzien worden. Hij liep met zijn kudde in een grote omheining dus dat was te overzien. Zonder al te veel problemen wisten we het dier te immobiliseren en te behandelen.

De volgende dag was het tijd voor twee leeuwen. Van beide dieren moest de zenderhalsband vervangen worden. Rond de namiddag verschenen de leeuwen bij het aas en konden wij ons voorbereiden op ons avontuur. Dit was zeker niet de eerste keer dat ik bij het vangen van een leeuw was, het was wel de eerste keer dat ik achterin een open auto tussen de leeuwen stond. Om de aandacht van de leeuwen niet op ons te vestigen moesten we allemaal ineengedoken en stil achterin de pick-up zitten. Met kloppend hart gluurde ik zo nu en dan naar de leeuwen, wat zijn die dieren groot als je er naast staat! Gelukkig waren de leeuwen vooral gefocust op het aas en lukte het zonder moeite om de twee dieren, voor het echt donker werd, te verdoven. De hele procedure verliep als uit het boekje. Hoewel de andere leeuwen uit de groep in de buurt bleven, kwamen ze ons gelukkig niet echt lastig vallen. De halsbanden werden zonder problemen vervangen.

Stoere verhalen

De cursus is niet alleen belangrijk om te leren hoe je wilde dieren moet vangen maar ook om te netwerken. Tijdens het ontbijt, de lunch en het avondeten werden er ervaringen uitgewisseld en natuurlijk... stoere verhalen opgehaald. Zo werden er aan onze tafel verhalen over littekens uitgewisseld. Het ene stoere verhaal na het andere werd opgerakeld, Afrikaanse wilde honden, krokodillen, impala's, ze hadden allemaal hun sporen op armen en benen nagelaten. 'En waar komen die littekens op jouw arm vandaan', werd mij gevraagd. Vol verwachting keek iedereen mijn kant op. 'Mmm, een hond', antwoordde ik wat beschaamt. 'Oh, een Afrikaanse wilde hond', werd er nog bemoedigend geroepen. 'Nee, een huishond'... Hier werd hartelijk om gelachen, want ja na alle wilde verhalen was dat toch we een beetje een doodoener. Hoewel ik het zelf, na alle wilde dingen die ik in de bush gedaan heb, ook wel erg ironisch vond dat het nou juist een huishond moest zijn die mij aanviel, was het ook weer niet zó grappig toen ik eind vorig jaar op onze oprit ineens een 'boerenbul' (een Zuid Afrikaans hondenras) aan mijn arm had hangen. De littekens zijn inmiddels aardig aan het wegtrekken, dus het loont de moeite niet om er voor de volgende cursus nog een sterk verhaal bij te verzinnen.

Naast het ophalen van stoere verhalen, werkt er voor het aanhalen van de banden niets beter dan studentikoze spelletjes. En dus werden er door een select groepje (de leraren en de studenten die geen examen hoefden te doen), aardig wat avonden met een hoop flauwekul doorgehaald. Er werden records baobab (een bekende Zimbabweaanse boom) klimmen gevestigd en verschillende spelletjes leraren tegen de leerlingen gespeeld, met als hoogtepunt zittend voetballen op een met zeep ingesmeerde vloer. En ja, dat is inderdaad vragen om moeilijkheden, zeker als mensen wat alcohol achter de kiezen hebben. Al in de eerste minuut zeepvoetbal viel één van de leraren achterover op de grond, een gapende wond was het gevolg. Blessuretijd is deze dierenartsen onbekend, en terwijl de minst dronken collega zonder verdoving de boel bij elkaar hechtte, speelde de rest het spel gewoon door. Toen we de volgende ochtend vanuit de helikopter op een doelwit mochten schieten waren er een aantal mensen die duidelijk wat minder scherp schoten.

Aan alles komt een eind. Na een week spanning en avontuur kwam Hans mij ophalen voor ons cheeta-promotietripje door het zuiden van het land. Tja, als je dan toch helemaal aan de andere kant van het land bent, kun je er maar beter direct het beste van maken en je project aan zoveel mogelijk mensen voorstellen. Ruim 2800 kilometer later, maar heel veel contacten rijker, waren we eindelijk weer thuis.

Groeten uit de bush.

Het vangen van een wilde buffel.

«